

Кітов М.Г.

канд. філос. наук, доц., зав. кафедрою філософії
Національного ун-ту харчових технологій

“

*“Принятие на вооружение русским народом теории генетического социализма в кратчайшие сроки поставит его в максимально выгодные условия по отношению ко всем другим народам земли”
(В. Авдеев)*

Расові аспекти змісту руської ідеї

Для розуміння специфічних ознак руської національної філософії надзвичайно важливий матеріал дають новітні пошуки руських науковців. Досить помітне місце серед таких пошуків займають представники генетичного соціалізму. В даній статті автор і прагне **висвітлити** сутність цієї філософсько-політичної течії, яка ще не стала предметом дослідження серед українських філософів та політологів.

9 грудня 2006 р. в програмі «Запретная зона», яку веде Михайло Пореченков було подано показовий сюжет. Група молодиків з Петербургу викрадає молодих дівчаток з різних міст Росії, силоміць утримує їх і проводить аналізи з метою установити: чи зможуть вони народити здорових дітей. Викраденим дівчатам пропонують золоті гори: мебльовані квартири, безбідне життя за те, що вони будуть народжувати дітей-геніїв від підібраних молодиками донорів.

Для людей, котрі не знайомі з постулатами “теорії генетичного соціалізму”, сюжет може показатися середньовічним варварством. Насправді ж все сплановано і проводиться за новітніми філософськими моделями побудови нової Росії, а саме – згідно праць з генетичного соціалізму.

Група російських філософів, генетиків, біологів, істориків, лінгвістів, антропологів видали серію книг, присвячених філософській розробці руської національної ідеї через призму расової теорії. Базуючись на доказах біологічної науки, що поведінка людини лише на 20% залежить від навколишнього середовища, а 80% від генотипу вони прагнуть створити принципово нову ідеологію побудови суспільства, якої ще не було у світі. *“Ми пропонуємо усупільнити увесь генофонд нації і на основі цього усупільненн побудувати суспільство ГЕНЕТИЧНОГО СОЦІАЛІЗМУ з усіма соціокультурними і расовобіологічними наслідками, які впливають з цього. Держава, побудована на основі генетичного соціалізму, буде по своїй формі і суті евгенічною державою”* [1; с. 447], – декларує сутність генетичного соціалізму В.Б. Авдеев. Якщо коміністи і ліберал-демократи пропонували цивілізувати людину за рахунок покращення оточуючого середовища, освіти, гуманізації відносин між людьми у суспільстві, то представники руської расової ідеології – за рахунок оновлення і реконструкції генетики людини. *“Комуністична і ліберально-*

демократична доктрини еволюційні, а доктрина генетичного соціалізму революційна. На місце сучасної людини вона передбачає створити надлюдину, із сучасної раси – надрасу” [там само], – продовжує автор. Відмінності між сучасною людиною і майбутньою надлюдиною будуть такі “як між середньою цивілізованою людиною наших днів і людиноподібною мавпою” [там само].

Через призму расової теорії представники руського генетичного соціалізму переглядають всю літературу з руської ідеї, адже попередні автори нехтували расовою теорією і “не прагнули раніше мислити категоріями раси” [там само; с. 448]. Для цього існували певні підстави, адже як гуманісти так і “тирани в нашій державі, напрочуд одностайно впроваджували свої утопії, ніколи не звертали ніякої уваги на те, чи вистачить людей, яких потрібно принести в жертву їхнім фантазіям” [там само]. Тирани збирали армії, а святоші вербували натовпи паломників і на все знаходилися люди, яких ніхто ніколи не цінував. Шляхом принесення великих жертв руським народом створили руську православну монархію, вийшли на світову арену при Петрові І, боролися за світове панування при більшовиках, підкорили космос, вели конфронтацію з усім капіталістичним світом. “Покоління руських воїнів, першопроходців і заложників великих ідей щедро поливали своєю кров’ю ґрунт руської ідеї, але всіх цих потоків жертвовної крові до цього часу було недостатньо, щоб накінець зійшла сама ідея крові. Ідея руської крові, ідея руської раси” [там само], – пише В.Б. Авдєєв. На долю представників руського генетичного соціалізму, на його думку, “...випала велика місія – створити Руську расову ідею, в котрій ідея крові нарешті візьме реванш над ідеєю середовища” [там само]. Руська ідея стане завершеною і самодостатньою. Ця місія – це не подарунок Божого Провидіння, а сувора реальність, оскільки руський народ вироджується як в якісному, так і кількісному вимірах. Він вперше відчуває, що неспроможний утримувати такі велетенські простори. Ідея середовища підірвала ідею крові через непомірну розтрату Руської ідеї. Тому глобальний перегляд всього комплексу проблем, пов’язаних з Руською ідеєю, є суворою вимогою часу. Головне полягає в тому, що руський світ з цього дня повинен утверджуватися не на єдності середовища, як було раніше, а на єдності крові.

Квасні патріоти Росії, виховані на ідеях соборності, монархії і комуністичного інтернаціоналізму, на думку В.Б. Авдєєва, риють могилу руському народу. Тому потрібно рішуче боротися з цим злиденним патріотизмом, щоб його найгниліша частина моментально зникла, а “спроможна тверезо мислити і діяти об’єдналися з нами під прапором революційного націоналізму” [там само; с. 449] для побудови Руської расової держави. “Нам потрібна лише Руська держава, побудована на основі раціональної расової політики. Будь-які компроміси з перебіжчиками із відживших свій вік псевдопатріотичних таборів приведуть лише до збільшення і подальшого виродження нації. Ніякого відродження СРСР чи Російської імперії, ніякого «братства народів» на руських кістках!” [там само], – заявляє В.Б. Авдєєв. Якщо ідеологія всіх попередніх патріотів зводилася до квінтесенції: «Ні п’яді нашої землі!» , то лозунгом представників

генетичного соціалізму має стати лозунг: «Ні краплини нашої крові!». Це не значить, що представники генетичного соціалізму відмовляються від насильницьки захоплених протягом багатовікової історії чужих земель. Навпаки, свою стратегічну мету вони вбачають у *“поверненні всіх наших територій аж до Аляски включно”* [там само; с. 450].

Які ж основні практичні дії має виконувати держава генетичного соціалізму? Насамперед вона бере на себе контроль і управління демографічною політикою, зокрема політикою клонування. Клонування, репродукування найбільш повноцінних у фізичному, духовному і моральнісному відношенні людей дозволить у надзвичайно короткий термін укріпити генетичну міцність нації. Тому утвердження ідеології по створенню умов для народження максимальної кількості расово-чистих громадян стає першочерговим обов'язком держави. Для цього вся *“генетична інформація про всіх громадян держави береться на офіційний облік і контроль з метою вибору оптимального партнера для шлюбу. Створюються евгенічні суди, інститут чистої крові, банки сперми і т.п. За рахунок клонування люди, найбільш талановиті у всіх відношеннях, відновлюються у все більшій кількості, а які мають відхилення по спадковості – наркомани, дебіли, гомосексуалісти, рецидивісти – стерилізуються”* [там само].

Таким чином, в умовах евгенічної держави природній відбір відмінюється і замінюється відбором штучним. Право дітонародження отримують лише здорові люди, а елітні та еталонні мають виключне право нести батьківство безкінечну кількість разів. Генетично ж небажані елементи позбавляються права дітонародження медичним шляхом.

Стосовно ж правових питань позбавлення права материнства і батьківства, то відкриття клонування, на їхню думку, дозволить легко обійти юридичні нюанси цих питань. Мова може йти зовсім не про насильство. Багато жінок хочуть мати дітей від своїх кумирів. Клонування дозволить народжувати самих кумирів (двійників). *“Хіба відмовиться, наприклад, дикарка, котра збирає милостиню в метро, привести на світ Пушкіна чи Шварценегера замість виродка від якогось гульвіси? Про яке насильство може тут іти мова, коли від бажаних просто не буде відбою? Таким чином, всяка потреба в етнічних чистках повністю відпаде”* [там само; с. 451], – пише автор.

Руська евгенічна держава матиме єдине завдання: піклуватися про репродукування на світ у максимальній кількості лише представників класичної руської раси, які схожі на билинних богатирів і казкових красунь. В умовах тріумфу генетичного соціалізму є можливість управляти процесами репродукування населення в масштабах всієї держави. Тому ніякого генетичного браку держава допускати не буде. Боги і герої знову зійдуть на землю.

Безперечно, що інтереси життєздатності нації припускають можливість підмішувати в певних пропорціях цінну кров, одночасно вимиваючи деградуєчу. *“Клонування найбільш расовочистих, здорових, талановитих людей абсолютно морально, а головне – абсолютно необхідне в умовах сучасного масового виродження”* [там само; с. 453], – заявляє автор.

Расовим змістом має бути пронизана і зовнішня політика руської євгенічної держави. В основу своєї зовнішньої політики нова Руська держава покладе принцип надання всім бажаючим іноземцям не політичного притулку, а притулку генетичного. Хто з іноземців побажає увіковічити свій генофонд, то руські підуть йому назустріч. *“Офіційною расовою політикою нової Руської держави буде НОРДИЗАЦІЯ, тобто процентне, а головне, якісне збільшення носіїв нордичної крові в руському народі”* [там само; с. 454], – заявляє автор.

Вибудова євгенічної держави буде політично і економічно доцільною. Вичистивши генетичне сміття, євгенічна держава одночасно захищає суспільство від перманентних революціонерів, бунтівників, адже всі вони, на думку представників генетичного соціалізму, є сексуальними збочинцями. Тому ні нового Леніна, ні Чикатило в новому суспільстві більше не буде. Не потрібні будуть і тюрми, адже на *“зміну гільотині і наручникам прийде скальпель і лазерний промінь”* [там само; с. 458].

На думку представників генетичного соціалізму *“з расологічної точки зору свобода і демократія несумісні. Свобода в расовому розумінні – це свобода для тих, хто має на неї право, а демократія – це свобода для тих, хто на неї ніяких прав не має. Тому суспільство при генетичному соціалізмі не демократичне, а саме вільне”* [там само]. Отже, громадяни в євгенічній державі будуть вільними, а взаємодія людей детермінується не відносинами між ними, а кровним інстинктом.

Немає нічого печальнішого, на думку adeptів руського генетичного соціалізму, спостерігати за людьми, які борсаються між двома потоками крові, котра тече в їх жилах, особливо коли ці потоки архетипічно не співпадають. Кров ніколи не буває винною, в усьому винні є лише домішки іногородної крові. Всі негаразди в суспільстві виникають від змішування крові. Тому держава повинна чітко контролювати вибір подружжя.

Особливо смішно, стверджують руські євгеніки, спостерігати за тими, хто претендує на арійське расове походження. *“Генетичний соціалізм покінчить раз і назавжди з цим маскарадом ублюдочних ідей, замішаних на нечистій крові”* [там само; с. 459], – пише В.Б. Авдєєв.

В галузі зовнішньої політики ми повинні, заявляють руські генетики, проводити одну єдину ідею під логунгом: хто проти Росії – той проти білої раси, адже Росія сьогодні є форпостом білої раси. *“Не буде Росії – не буде білих людей взагалі. Біла Америка вже не існує, а Біла Європа, не будь Росії, буде зметена Китаєм, що пробуджується або розграбована ордами войовничих ісламістів. Саме від сили і життєздатності Росії і руського народу залежить зараз – бути білій людині чи ні. І політичний радикалізм цієї ідеї має бути доведений до межі”* [там само; с. 464], – пише В. Авдєєв. Суспільство, утворене на ідеї кровної спорідненості, не потребує патріотичних лозунгів, адже ним рухає інстинкт крові. Кордони держави змінюються, а спільна кров залишається.

Якщо англосаксонські країни на рубежі XIX і XX століть дали світу науку євгеніку, Німеччина розвинула її, назвавши расовою гігієною, то руські дадуть її назву – «ЧЕЛОВЕКОВОДСТВО» [там само]. Головна мета прихильників

расового соціалізму створити народ-володар. *“Руські – це або народ-раб, або народ-володар. Третього не дано”* [там само; с. 463], – пише В.Б. Авдєєв. Тому досить чітко він заявляє про стратегічну мету руського генетичного соціалізму: *“Стратегічна мета генетичного соціалізму в Росії – це створення на землі Руського мільярду. На доктрину ідеологів «нового світового порядку» про «золотий мільярд», ми, ідеологи «руського расового порядку», відповімо доктриною «руського бриліантового мільярду».*

Прийшов час становитися не породю чехівських рефлексуючих інтелігентів, а породю Богів і героїв, – носіїв самоцінності. А загальнолюдські цінності ми залишимо дегенератам, гомосексуалістам, наркоманам та іншим представникам подібної генетичної конституції. Наш генетичний соціалізм – це коли можна все і зразу” [там само], – пише автор.

Представники руського генетичного соціалізму відверто заявляють, що більшовицька революція з її проповіддю комуністичного інтернаціоналізму змогла перемогти лише в расово-інфантильному середовищі. Наглядне підтвердження цьому вони вбачають у етнічному і, відповідно, психосоматичному компоненті першого радянського уряду, який складався переважно з людей єврейської національності. Такий уряд міг виникнути лише у країні, де расовий компонент свідомості у населення був повністю атрофований. Тому потрібно піднімати рівень расової свідомості руського народу. *“Руські ще не в силах скинути зі своєї шиї «князів світу цього», але вже готові до супротиву і пробудження расової свідомості”* [4; с. 6], – заявляють зокрема В. Авдєєв та А. Савельєв.

Недоліком всієї попередньої руської національної філософії, на їх думку, було те, що вона увесь час нехтувала необхідністю зафіксувати природню відмінність руських від інших народів [див.: там само; с. 8]. Тому і проголошують своє бачення руської ідеї через призму расового компоненту: *“Ми прагнемо реалізувати майбутню Росію, забезпечити в ній майбутнє руського народу, а тому відмовляємося від безрідності. Ми – руські, руська ідея – апологія нашого минулого і обґрунтування нашого майбутнього. Ми її нікому не нав’язуємо і віддавати не збираємося. Але все, що прагнуть видати за руську ідею, підмішуючи до неї інтернаціоналізм і «загальнолюдські цінності» ми відкидаємо як вульгарне збочення. Наша ідея чиста, як чистою має бути кров нації”* [там само; с. 10]. Автори критично відносяться до наукових здобутків радянської та історичної історіографії, адже в *“радянський період незмінно превалювали соціальний та історичний аспекти, а в дореволюційній Росії ухил робився на надісторичні і провіденційні фактори. І тут і там була відсутня всяка органічна, тобто істинно расова основа історичного процесу, який формує унікальне дерево руської філософії”* [там само; с. 14].

Зауважимо, що термін “раса” спочатку відображав біологічну єдність між людьми по крові та ареал їх проживання. Сьогоднішнє наукове тлумачення терміну “раса” включає в себе антропологічний, соціологічний, політичний та інші аспекти. Тому сама постановка расової проблематики цілком закономірна. Отже, заперечувати сам факт наукової расової історіософії не коректно. Причинна обумовленість між проявами суспільного життя і расою безперечно

існує. Але расова історіософія повинна не абсолютизувати біолого-антропологічні фактори, як це роблять представники руського генетичного соціалізму, а розглядати їх в єдності і нерозривності з соціально-політичними. Цього представники руського генетичного соціалізму не роблять. Так О.М. Гусєв послідовно проводить думку, що людська цивілізація, проходячи певний цикл розвитку, дряхліє і настає година ‘покарання’ – година Армагедону. Ким би не була людина “смиреним християнином, фанатичним ісламістом, комуністом, демократом, фашистом чи ще ким-небудь відповідати прийдеться лише за те, чи зберіг конкретний Ното Ведичний Дух, а також здорову кров його пращурів, усвідомлено чи неусвідомлено в жодному поколінні не вчинив зради расового кровозмішання” [6; с. 171], – пише він. Цей висновок О.М. Гусєв робить на припущенні, що “в кожній конкретній расі була конкретної породи прамати-мавпа. Звідси висновок: генетичне змішання людей різних рас небезпечно, як небезпечно і безперспективне змішування різних тварин, котрі належать до одного виду, але різних підвидів” [там само; с. 175]. Тому він рішуче критикує розмірковування Теяр де Шардена про змішання рас у минулому. Особливо згубним є процес кровозмішення для білої раси, яка поступово вироджується. Прикладом “плавильного котла народів і рас”, який відіграє вкрай негативну роль у занепаді білої раси, на його думку, є США. “Хвалена Америка мовчить про те, що людей з неправильною сексуальною орієнтацією, педарастів, лесбіянок, педофілів, некрофілів, людодів і тому подібних «естетів», народжених від міжрасових шлюбів, у США 70% від дорослого населення. Зростання злочинності в цій «зразково-показовій державі» кожні 8-10 років зростає по відношенню до зростання населення в 25 разів, тобто на 1231 %. Від рук садистів та інших виродків у результаті лише однієї вуличної злочинності гине 50000 людей, а до кінця цього століття кількість насильницької смерті перебільшить річні втрати американської армії у II Світовій війні” [там само; с. 178–179], – підкреслює автор. Наведені цифри безперечно переконливі. Але до проблеми злочинності у США та інших країнах, на наш погляд, слід підходити набагато ширше, тобто аналізувати вплив на її поширення різних факторів, а не лише расових. Такий підхід до проблеми є явно однобічним і навіть упередженим. Окрім іншого автору слід задуматися і над тим, що “плавильним котлом народів і рас” також була і є сучасна Росія. Тому відверті заклики до збереження чистоти білої раси для самих росіян є надзвичайно небезпечними насамперед у політичному плані. Вони можуть привести до розвалу самої Російської Федерації, адже у руському “плавильному котлі” ще не втратили своєї ідентичності представники різних народів і рас. Автор чомусь небезпеку виродження для руських вбачає лише в міжрасовому змішанні з кавказцями, в’єтнамцями, арабами, латиноамериканцями та іншими іноземцями і зовсім не аналізує расову складову сучасної Російської Федерації. “Ми повинні усвідомити небезпеку, що насувається, зупинити расову агресію проти Росії, спасти свій рід від расового змішання, розпорошення і загибелі” [там само; с. 181], – пише О.М. Гусєв, зовсім неусвідомлюючи наслідків такої недалекоглядної політики саме для Російської Федерації.

Головним чинником створення національних спільнот, на думку іспанського філософа Хосе Ортега-і-Гассета, є держава. Заперечувати роль держави, як інституції, у становленні націй некоректно. Особливо велика роль держави у формуванні тих націй, які виростають з консортивного об'єднання представників різних етносів. Саме на такому шляху становлення націй держава дійсно виступає тим насильницьким “плавильним котлом”, який нівелює кровні зв'язки і формує нові – економічні, політичні, світоглядні тощо. Але державі не завжди вдається “переплавити” етнічні відмінності людей і сформувати із них нову націю. Розпад великих імперій, які прагнули об'єднати під своїм скіпетром народи з різною культурою, мовою, релігійними традиціями, є цьому підтвердженням. Але водночас некоректно вбачати в державній інституції єдине джерело формування націй. Етнічна складова відіграє не меншу роль аніж держава.

Як відомо, Гітлерівська Німеччина зробила біологічний расизм основою своєї націонал-соціалістичної ідеології. Чим же відрізняється від неї руський генетичний соціалізм, представник якого В.Б. Авдєєв заявляє, що “для створення Нової Традиції потрібний чіткий усвідомлений селекційний відбір того, що гідне життя і процвітання. Все низьке, суєтне, ущербне повинно раз і назавжди відійти із нашого життя. Ніякого жалю бути не може. Розчистку території потрібно починати з самих азів антропології і расології” [2; с. 416]. Тим більше, що генетичний соціалізм має бути впроваджений у життя. “**Генетичний соціалізм** – це ідеальний тип перспективного державного устрою, а **Расова модернізація** являє собою сукупність практичних заходів по досягненню цього ідеалу” [там само; с. 418–419], – заявляє він. Расова модернізація передбачає насамперед очищення расового архетипу і видалення з його матриці інорасових включень.

Отже, сьогоденні досягнення генетики прихильники руської расової ідеї прагнуть впровадити у реальне життя. “Дві-три ін'єкції – і всі генетичні наслідки монголо-татарського іга, котре руським увесь час ставлять у провину, будуть зведені до нуля” [там само; с. 420], – заявляє В.Б. Авдєєв. Причому расове “очищення”, на його думку, пройде без всяких соціальних катаклізмів. “Ми можемо обновили нашу кров і очистити її від азіатчини, яка накопичувалася століттями. Ми можемо надзвичайно легко вернутися до породи білих Богів і Героїв без всяких соціальних катаклізмів і всесвітніх потрясінь. Ми можемо перетворити життя кожної дорогої для нас людини в **біологічно безпрограшне підприємство**” [там само], – продовжує автор. Посилаючись на Ч. Дарвіна, котрий писав, що видозмінені і покращені нащадки якого-небудь виду повинні знищити своїх близьких родичів, автор малює таке ж саме майбутнє і для людства: “створюючи Нову Людину, ми повинні визнати, що старій на Землі вже не залишиться місця” [там само]. У створенні Нової Раси руські будуть використовувати, за помислами В. Авдєєва, також і український генофонд.

Але найвідвертіше расовий зміст руської ідеї подає П.С. Яничаров. “Перед руським народом стоїть завдання відтворення, регенерація нашої країни – **РУСЬКОЇ ІМПЕРІЇ**. Вона включає не лише відновлення руської

національної державності і територіальної цілісності країни, яка була розчленована в 1991 р., але і відродження, реставрацію руського народу – стрижневого етносу Імперії” [19; с. 426], – заявляє він. Реставрація вкрай необхідна, адже в ХХ ст. через накладання ряду зовнішніх і внутрішніх факторів зазнав краху руський етнос. *“Масова алкоголізація, наркотизація, генетичні відхилення через екологічне забруднення збільшують кількість неповноцінних дітей. Зниження дитячої смертності, котре співпадає з падінням народжуваності, знищило природній відбір – виживає і плодиться генетично неповноцінний елемент, бидляцтво”* [там само; с. 427], – зауважує автор. Небезпеку для руських автор бачить у швидкому збільшенні населення Казахстану, Татарстану, Турції, Китаю тощо. Руський етнос перебуває не на грані загибелі, а за її межею. *“З точки зору елементарного здорового глузду, наше становище безнадійне”* [там само], – продовжує автор, а тому потрібно “прориватися”. Що ж має на увазі автор? *“Для спасіння гинучого народу і міри потрібні відповідні. Навіть не надзвичайні, а над надзвичайні. Ми повинні звернутися до досвіду Сталінського наказу № 227. Мета не оправдовує засоби – вона їх визначає”* [там само; с. 428], – пише він. Реставрація, регенерація руського етносу включає завдання різкого, лавиноподібного підвищення народжуваності та *“збільшення, доведення до максимуму частини в складі етносу осіб з найбільш високоцінними вродженими задатками”* [там само]. Які ж міри передбачає автор? *“Подолання демографічного колапсу і етнографічного виродження руських вимагає, по-перше, демографічної диктатури, по-друге, етногенетичної (євгенічної) диктатури”* [там само], – пише він.

Євгеніка (примусовий відбір) є способом переборення етногенетичного виродження руського етносу, його дебілізації. За допомогою євгенічної диктатури, на думку автора, руські зможуть різко зменшити кількість неповноцінних і слабких дітей. Позитивна євгеніка – це відбір найкращих батьків, а негативна – заборона до відтворення собі подібних гірших осіб. Природній відбір йде, на думку автора, як правило по батьківській лінії, адже генії і дегенерати найчастіше зустрічаються серед чоловіків. Щоб забезпечити “генетичну чистоту” нової раси автор пропонує запровадити для найбільш “видатних” персон право першої ночі, багатошлюбність тощо. Для євгеніки важливі не здібності, отримані в результаті навчання, а природні задатки. Для цього потрібно розробити чіткі тести. Найбільш об’єктивними і надійними для виявлення вроджених задатків є тести біохімічні і біофізичні. Серед природніх задатків автор виділяє наступні: фізичні, соціально-психологічні та інтелектуальні.

Мускульна маса великого значення не має, набагато важливішими є мускульна і серцево-легенева виносливість, рухливість суглобів і зв’язок, а ще важливішими – спритність, швидка реакція, координації рухів. Надвичайно важливими є задатки “загального здоров’я” – стійкість до захворювань, особливо до неінфекційних, хороше перенесення зміни режиму сну і безсоння тощо.

Соціально-психологічні задатки обистості, а саме: темперамент, морально-вольові якості, рухливість нервових процесів, ініціативність,

рішучість, здатність бути керівником і підлеглим, лідером і хорошим виконавцем, посидючість, цілеспрямованість, низька хаотичність тощо. Автор дотримується погляду С.М. Марочкіна, який, коментуючи етнологічну теорію Л.М. Гумильова, замість трьох типів (пасіонарій, гармонік, субпасіонарій) виділяє шість типів. Пасіонарій з низькою хаотичністю і високою діяльною волею та енергетикою активності (Жана д'Арк, Сергій Радонезький, Наполеон, Остап Бендер). Сильний гармонік – тип із середньою енергією активності (Ден Сяопін, Андрій Болконський). Субпасіонарій з високою енергією активності при високій хаотичності (Лев Толстой, Михайло Горбачов). Субпасіонарій із середньою енергією активності (Єльцин, Зюганов). Субпасіонарій з низькою енергією активності. *“Найбільш цінні типи – пасіонарій-флегматик (Іван Калита) і сильний гармонік (Іоан III), а слабких гармоніків і всіх субів потрібно виключити із розмноження”* [там само; с. 433], – зауважує автор.

Загальна талановитість, на думку автора, більш важливіша, аніж задатки до конкретних родів діяльності. А оскільки проблема гармонійного поєднання фізичних та інтелектуальних задатків важко піддається прогнозу, то найпростішим і найнадійнішим способом створення нової раси є клонування, адже воно *“забезпечує точне генетичне відтворення плідника-прототипу, повторення його задатків гарантовано”* [там само; с. 435], а *“генетичну копію можна відтворити в необмеженій кількості”* [там само].

Враховуючи велику продуктивність і абсолютну точність відтворення прототипу при клонуванні *“можливий і необхідний набагато більш суворий відбір плідників”* [там само; с. 435–436]. Якщо статеве розмноження забезпечує відбір елітних плідників, то клонування – еталонних. П.С. Яничаров навіть веде підрахунки: популяція в 100 млн. осіб буде мати 12500 елітних і 100 еталонних плідників.

Але як при таких підрахунках забезпечити швидкий приріст руського населення? Автор і на це питання дає відповідь: *“необхідно використовувати жінок, котрі мають не саму кращу спадковість, але фізично здатних для дітонородження, в якості сурогатних матерів, для виношування дітей, отриманих від позаутробного зачаття і клонування”* [там само; с. 436]. А де дівати інших? Їх потрібно вибракувати з наступною стерилізацією, адже при *“штучному заплідненні 10 тис. чоловіків взагалі покриють 50 млн жінок”* [там само; с. 437]. Автор наскільки переконаний у перспективності своїх ідей, що вдається навіть до дрібних застережень можливих помилок при штучному заплідненні. Щоб такого не сталося кожна людина, особливо та, яка визнана елітним чи еталонним плідником, має мати генетичний паспорт з докладним описом всіх його задатків згідно картограми і результатів тестування проведених аналізів.

Автор розуміє “складність” реалізації поставленого завдання, а тому ратує за довгостроковий цілісний план реставрації руського етносу. Спочатку держава має вести боротьбу з розвалом сім'ї, потім вести пропаганду максимально високої народжуваності і проводити вибраковку дефектних плідників, пізніше проводити пропаганду сурогатного материнства і створення можливостей для народження жінками дітей від своїх кумирів. В якості

сурогатних матерів слід використовувати також жінок, які перебувають у тюрмах.

Отже, клонування, на думку автора – це відповідь сучасної евгеніки на проблеми генетичного виродження людини. А евгеніка – це політика, переведена на мову генетики і демографії. Автор переконаний, що в історії людської цивілізації було багато прикладів расового мислення, а стародавній світ завжди мислив расово. Тому настав час вибудувати руську імперську державу шляхом расової реставрації руського етносу.

Які ж виникають думки при ознайомленні з теоретичними розробками представників генетичного соціалізму?

По-перше, “генетичний соціалізм” – є, безперечно, черговою соціальною утопією проімперськи налаштованих руських патріотів. Проте добре відомо, що будь-яка соціальна утопія не виникає на голому місці, а має об’єктивні підстави свого існування, адже виражає інтереси і потреби частини суспільства. Тому, на нашу думку, зовсім не випадково ця соціальна утопія виникає після розпаду СРСР, адже сьогодні на порядку денному стоїть осмислення наукової проблеми, котра є смертельною для руських патріотів, а саме: чи є руські слов’янами? Ось чому вони категорично заперечують факт етнічної різнорідності російського народу. Такі думки вони відверто називають нісенітницями, які, нібито, слугують розвалу Росії. *“Перш за все, ми повинні чітко засвоїти непорушний історичний факт: останнє тисячоліття людської історії рівнину від Карпат до Уралу, від Білого моря до Чорного займає Руський етнос, православний по релігії, слов’янський по мові і міцно спаяний єдиною історичною пам’яттю і етнічною історією”* [13; с. 17], – відверто заявляє В.Е. Ларіонов.

Така позиція викликає подив і заперечення, адже вченим добре відомо, що протягом століть руські асимілювали багато угро-фінських і татарських народностей. В.Е. Ларіонов же глибоко переконаний, що ніякого отатарщення руських не було, а *“слов’янський расовий тип зберігся у великоросів у первозданній чистоті”* [там само; с. 24]. Тому головне завдання для автора полягає в тому, щоб довести слов’янське походження руської народності. Проте представник цього ж філософського напрямку В.А. Сидоров правильно стверджує, що вивчення зокрема могильників на землях Великого Новгороду *“довели автохтоність фінського населення цих земель”* [16; с. 188]. Тому цілком логічно виникає запитання: куди ж поділися автохтони?

Хибно описує процес утворення руської держави і С. Кирилін. Можна погодитися з його твердженням, що колиска майбутньої руської державності (адже про державність руських у IX–X століттях говорити взагалі некоректно) знаходилася на півночі, що *“Київ і Середнє Подніпров’є ніякою колискою Руської держави не являлися, колиска ця знаходилася на півночі – в землях ільменських слов’ян”* [7; с. 94]. Але не відповідає історичній дійсності, що саме ільменські слов’яни виявилися найбільш сильними і спроможними до державного будівництва народом із східнослов’янських племен, що саме вони *“колонізували прилеглі до озера Ільмень території і створили могутнє державне утворення, до складу якого входили також східні кривичі,*

скандинави і різні фінські племена” [там само]. Автор досить доволіно витлумачує процес приходу до влади Рюриковичів. “В певний момент слов’янська династія змінилася на скандинавську, котра мала з попередньою тісні династичні зв’язки. Саме це слов’яно-скандинавське державне утворення і отримало у слов’ян назву Русь (із фінськ. *ruotsi*, із сканд. *rops* зі значенням «весляр», «учасник морського походу»), у скандинавів – *Gardar* («Гради») [там само], – пише він. Щоб звести кінці з кінцями при витлумаченні руської історії автор дає навіть абсолютно необрунтовані припущення. Ось як він “аргументує” наявність терміну “каган” серед руських князів: “З моменту свого виникнення Русь ворогувала з хозарами, які претендували на владу навіть над такими віддаленими від них землями, як землі племені весь, тому руські князі, в знак свого незалежного статусу, прийняли тюрський титул «каган» (імператор)” [там само].

Як вже неодноразово підкреслювалося мною [див.: 8; 9; 10; 12], руські за походженням не є слов’янами. Чистими слов’янами, на думку німецького антрополога Гакстгаузена, є представники зокрема української народності, а руська народність сформувалася шляхом асиміляції угро-фінських племен. Представники ж генетичного соціалізму заявляють зворотнє, підкреслюючи, що науковцям не вдається виділити фінські риси у представників руської народності. Насправді йдеться про пряме перекручення ними наукових фактів, адже не вдається виділити фінські риси у представників слов’янства у тлі руськості. Слов’янський генотип є набагато сильнішим і тому не піддається асиміляції ні угро-фінським, ні руським генотипом.

По-друге, представники генетичного соціалізму заявляють, що руські є представниками найбільш чистої білої раси – арійської. Якщо вважати думку В.Е. Ларіонова, що скандинавські народи в чисто біологічному плані є зразком білої раси [див.: 13; с. 40], правильною, то руські, як відломок скандинавських етносів, дійсно являються представником цієї раси. Але тоді хибними будуть розмірковування іншого представника руського генетичного соціалізму С.М. Марочкіна про трипільців, як пращурів руського народу: “Віддаленими пращурами руського народу були трипільці, арії, скіфи, сармати, руги, венеда, кельти; безпосередніми пращурами – східні слов’яни, ослов’янені скандинави, болти і угрофіни, обрусівші тюрки та інші ординці” [14; с. 45]. Не відповідає історичним реаліям і наступне розмірковування С.М. Марочкіна: “Сучасний руський етнос, котрий складається із субетносів великороського, малоросів, білоросів, поморів, сибіряків, козацтва, сформувався при найгіршому співвідношенні сил між руським землеробським населенням і Великим Степом, коли землероби були відтіснені далеко на північний схід, за темні хвойні ліси, в зону, найменш придатну для землеробства, а більш придатна для життя зона лісостепу була дотла розорена ординцями, і перетворилася в Дике Поле” [там само].

По-третє, українське питання є одне з найбільш болючих питань руської національної самосвідомості. Тож не випадково у найбільш критичні моменти руської історії воно впливає на поверхню і стає предметом гострих суперечок не лише між українськими і російськими науковцями, а й серед різних течій

руської національної філософії. Не обминули його і представники генетичного соціалізму. Їхні думки, зокрема стосовно коренів руського, українського і білоруського народів є досить суперечливими і, водночас, цікавими, адже деякі ідеї, котрі пропагують і прагнуть втілити в життя представники руського генетичного соціалізму, безпосередньо зачіпають інтереси українського народу.

Традиційна “патріотична” концепція про єдині корені трьох народів великоросів, малоросів і білорусів, як вірно зауважує С. Кирилін “*є наскрізь хибною. Ні одне із її положень не відповідає дійсності*” [7; с. 87]. Автор досить ґрунтовно доводить, що українці являються генетичними спадкоємцями семітів-трипільців, тоді як великороси відносяться до нордичної раси. Отже, як можуть руські і українці бути кровними братами, якщо, згідно антропологічним даним, вони належать до двох різних рас: перші – до північноєвропейської, другі – середньоморської. Навівши ряд доказів С. Кирилін пише: “*розсипається основний постулат першонаціональної кровної єдності руських і українців: по всьому комплексу расоводіагностичних рис руські і українці належать до різних груп: перші – до північноєвропейської (нордичної), другі – до південно-європейської (середньоморської)*” [там само; с. 88]. Якщо згадати, що руські за походженням є консортивним об’єднанням вихідців із скандинавських народів, яких, на думку В.Е. Ларіонова, “*в чисто біологічному плані можна вважати зразком білої раси*” [13; с. 40], то зауваження С. Кириліна також частково буде слухним: руські дійсно є представниками нордичної раси. Але чи є вони слов’янами?

Автор хибно вважає, що руська нація є чисто слов’янською, адже склалася вона, мовляв, на основі трьох давньослов’янських племен – слов’ян ільменських, кривичів і в’ятичів, які прийшли з території сучасної Північної Польщі [див.: 7; с. 90]. Можна висувати різні версії, але як при цьому потрібно відповісти на запитання: куди ж зникла варязька складова руської народності?

На думку С.М. Марочкіна частина українців такими не являються, а є руськими. “*Малороси – частина руського народу, а українські западенці, котрі живуть у передгір’ї Карпат, – один із реліктів східних слов’ян, відрізаних від руського масиву ординським нашестям, окупованих Польщею і вихованих за 500 років в ненависті до руських*” [14; с. 50], – заявляє він. Вказані розмірковування автора слугують йому підставою для відверто українофобських висловлювань: “*Найтяжчий злочин Радянської влади перед руським народом полягає в тому, що руські малороси були приписані до русофобів-українців, котрі отримали статус «корінної нації»*” [там само].

По-четверте, представники руського генетичного соціалізму зауважують: “*Ми живемо в окупованій країні. За визначенням В.Л. Махнача, якщо режим пригнічує національні меншини, він жорстокий, нелюдяний, може бути, навіть нерозумний, але якщо пригнічується національна більшість, відбувається його соціальна деградація і фізичне вимирання, то цей режим окупаційний*” [там само; с. 62]. З такою оцінкою можна повністю погодитися. Але що пропонує автор, щоб знищити цей стан в результаті національно-визвольної боротьби? Головне – це реставрувати руську імперію.

Для відродження руського народу і його етнічної реставрації необхідна система еталонів. Такими для руських є старообрядці. Необхідно економічно підтримувати народжуваність і жорстокими засобами забороняти планування сім'ї [див.: **там само**; с. 64]. Потрібно навчатися і у ворогів. *“Ми повинні вміти взяти все краще, чому можна навчитися в інших народів, для реставрації нашої Імперії. Корисно повчитися у наших ворогів: щоб розбити Чечню, потрібно вчитися у Басаєва і Радусєва”* [**там само**], – пише С.М. Марочкін.

По-н'яте, незважаючи на тенденційний характер досліджень, у представників расової руської ідеї знаходимо і вірні думки. Так, вони цілком справедливо критикують загальноприйняте в руській історичній науці і суспільній свідомості уявлення про мирний характер колонізації руськими автохтонного населення. Ідея про мирний характер розселення руських була висунута слов'янофілами, а пізніше підхвачена радянськими істориками. Представники генетичного соціалізму, посиляючись на дані археології, справедливо заперечують такі підходи як принципово брехливі. *“Рух норманів-русів за Урал до Сибіру, носив чисто месіанський, завойовницький характер”* [17; с. 131], – справедливо зауважує зокрема Ф.І. Феньєв. *“Слов'янська колонізація Руської рівнини відбувалася не мирним розселенням, а завоюванням, з усіма впливаючи звідси наслідками – знищенням аборигенного населення, витісненням його з родючих земель, з місць рибної ловлі і т. п.”* [7; с. 92], – підкреслює також С. Кирилін. Але така відвертість авторів має на меті не установлення наукової істини, а слугує для висунення тези про неможливість асиміляції руськими автохтонного населення. *“Очевидно, що в такій ситуації говорити про яке-небудь серйозне змішування слов'янських завойовників з автохтонним населенням не уявляється можливим”* [**там само**], – підкреслює С. Кирилін. Потрібно зробити лише одне уточнення: нібито правдиво описує автор “цивілізаторську” роль руських, але насправді робить принципову підміну, адже руські за походженням не є слов'янами. Отже, автору не слід приписувати слов'янам дії варяго-русів в процесі їхньої колонізації. Але він невтомно підкреслює, що *“в основі своїй руські – це слов'янське, нордичне расове утворення”* [**там само**; с. 93]. Нордичне – так, слов'янське – ні: скажемо ми. Більш послідовним є Ф.І. Феньєв, який відверто пише про військову експансію нормано-русів, зокрема до Сибіру: *“Козаки Єрмака, ці «лісові вікінги», із покоління в покоління передавали військові традиції пращурів. Будь-які спроби осісти на землі, зайнятися селянською працею жорстоко присікалися з боку отамана і авторитетних старійшин. Головним обов'язком і сенсом вільної людини була війна, «війна – мати всього» (Е. Юнгер), все інше отаманом оголошувалося поза законом. «Щоб ніхто землі не орав і хліба не сіяв, а якщо стануть орати, і того бити до смерті і грабувати» – головний імператив козаків Єрмака. Сам отаман Єрмак уособлював ідеал воїнської доблесті, рішучості, незламної волі і суворої схильності до порядку. В ньому втілювався ідеал Білого Воїна* [17; с. 132]. Особливе захоплення викликає в автора масове проникнення руських до Сибіру за Івана Грозного. *“За царювання Івана Грозного руські зробили один із самих важливих кроків в історії Росії – після походу Єрмака лавиною ринулися на Схід, створивши «Drang nach Osten».*

Тисячі воїнів, переселенців, першовідкривачів, старообрядців – цвіт нації сунули в землі котрі самим Богом призначені руській вольниці” [там само; с. 133], – відверто пише він. І як підсумок: *“Подвиг героїв нашої раси, котрі розчистили життєвий простір для своїх нащадків, гідний захоплення і продовження”* [там само]. Після такої відвертої об’єктивної оцінки заселення Сибіру руськими дуже дивним виглядає наступне висловлювання автора: *“Як не дивно, дуже важко назвати руське заселення і засвоєння Сибіру колоніалізмом, оскільки це не відповідає загальному настрою руських підкорювачів Сибіру, і звучало скоріше як знаходження чогось давно втраченого, загубленого, як природне розширення життєвого простору, котрий самим Провидінням примусив об’єднатися в єдину північно-європейську ойкумену. Колоніалізм складається пізніше, вже після петровських перетворень, коли Росія стала проводити імперську політику в Середній Азії, Кавказі, Далекому Сході, почасти в Північній Америці”* [там само; с. 135–136].

Португальська, англійська, французька, іспанська колоніальні імперії, як відомо, розвалилися. Але як цинічно автор описує цей процес: *“Подивіться на Лондон, Париж, Мадрид, Лісабон, Копенгаген, Москву – натовпи бувших аборигенів вимагають історичної справедливості, компенсації за колоніальний гніт і на законній основі вважають себе корінними жителями Європи. Хіба до цього прагнули першовідкривачі нових земель? Чи вони мріяли, що їх нащадки зіллуться в кровозмісному гріху з бувшими рабами і дикунами? А може бути, іспанські монахи мріяли, щоб Римським папою став нігер чи метис? Чи не абсурдом є все це?”* [там само; с. 138]. Сьогодні, на думку автора, колишнім імперіям доводиться розраховуватися за зневажливе ставлення до расового питання в політиці при завоюванні нових земель для білої людини. Ця зневага полягає насамперед в тому, що в політиці колоніалізму расові цінності не були пріоритетними.

На відміну від сучасників середньовічні християни були не такі сліпі, адже расовий *“зміст політики проводився в формах Хрестових походів, заходів інквізиції по відношенню до турків, євреїв, мусульман, арабів та ін.”* [там само; с. 139], – відверто заявляє Ф.І. Феньєв. Отже, “недоліком” сучасного колоніалізму, на думку автора, є те, що аборигенні народи просто фізично не знищувалися при завоюванні земель для білої раси. Сказане стосується і руського колоніалізму. *“Всі імперії по-своєму розпадалися, переживали руйнування імперської величі. Росії, на наш погляд, прийшлося важче всіх відповідати за сліпоту в расових питаннях при розбудові імперії. Натовпи метисованого зброду, расово неповноцінних революціонерів жорстоко відомстили і все ще мстять Росії. Вся історія ХХ століття підтвердження тому, як жорстоко можуть діяти бувші раби і дикарі”* [там само], – цинічно пише автор.

По-шосте, евгенічні дослідження у радянській Росії, як відомо, почали вестися ще у 20-ті роки минулого століття. Сьогодні світова генетична наука досягла значних результатів, зокрема й у розкритті геному людини. Ці досягнення можуть і мають бути використані у практиці боротьби з спадковими хворобами тощо [див.: 5]. Відносно поширеною стає практика донорства і

сурогатного материнства. Можна передбачити, що подібна практика буде поширюватися, а тому досить актуальною буде проблема установа "генетичного паспорта" донора. Проте це не дає ніяких підстав заявляти про створення еugenічної держави, суспільства "генетичного соціалізму". Генетичне клонування може привести до принципово непередбачуваних процесів (біфуркаційних). Біфуркаційні процеси – це типові явища швидкої, корінної перебудови характеру розвитку системи. І чим складніша система, тим більше у ній може виникнути біфуркаційних переходів, тобто переходів, які принципово не можна передбачити. По мірі ускладнення організації систем одночасно відбувається прискорення процесів розвитку і пониження рівня їх стабільності [див.: 15; с. 10]. Представники ж генетичного соціалізму стають на позицію відвертого редукаціонізму стверджуючи, що всі поведінкові властивості нової раси виводяться із фундаментальних законів генетики.

Проект створення людини із наперед заданими параметрами "іншими словами задум конструювання людини (в англійськомовній літературі це називають *designer baby*) цілком можна назвати певною надідеєю, котра виражає сутність біотехнологічної революції. Цей задум, дійсно виступає як нове, сучасне виявлення поглядів, котрі акцентують головну роль біологічних, генетичних начал у визначенні природи людини" [18; с. 25], – підкреслює Б.Г. Юдін. Але досягнення генетики мають слугувати гуманістичним цілям, а не створенню новітньої руської імперії.

Література:

1. Авдеев В. Б. Генетический социализм // **Расовый смысл Русской идеи.** Выпуск 1 / Сборник статей. Издание второе исправленное. Серия «Библиотека расовой мысли». Предисловие Авдеева В.Б., Савельева А.Н. – М.: – Белые альвы, 2000. – 496 с. – С. 445–467.
2. Авдеев В.Б. Новая традиция и расовая модернизация // Там само; – с. 403–425.
3. Авдеев В.Б. Метафизическая антропология. Серия «Библиотека расовой мысли». – М.: Белые альвы, – 2002. – 256 с.
4. Авдеев В., Савельев А. Предисловие // **Расовый смысл Русской идеи.** Выпуск 1. – С. 3–15.
5. Гнатик Е.Н. Философские проблемы евгеники: история и современность // Вопросы философии, 2005, № 6. – С. 93–106.
6. Гусев О.М. Неандерталец: загадка исчезновения // **Расовый смысл Русской идеи.** Выпуск 1. – С. 163– 181.
7. Кириллин С. Расовая история и «Украинский вопрос» // **Расовый смысл Русской идеи.** Выпуск 1 – С. 86–105.
8. Кітов М.Г. До питання інтерпретації терміну "рос". Науковий збірник НТЕУ. 2004 р.
9. Кітов М.Г. До питання про багатозначність терміну "рус". Актуальні філософські та культурологічні проблеми сучасності. Збірник наукових праць /Зб. наук.праць, випуск 11/ Відп. ред.: М.М. Бровко, О.Г. Шутов. – К.: Віпол, 2003. – С. 252–265.
10. Кітов М.Г. Походження Рюрика і його філософія правління "за угодою, по праву". Актуальні філософські та культурологічні проблеми сучасності.

- Збірник наукових праць / Зб. наук. праць, випуск 10/ Відп. ред.: М.М. Бровко, О.Г. Шутов. – К.: Українська книга, 2002, – 320 с. – Бібліогр. в кінці розд. – С. 114–121.
- 000000
11. *Кітов М.Г.* Філософський плюралізм: причини і наслідки // Актуальні філософські та культурологічні проблеми сучасності. Збірник наукових праць / Зб. наук. праць/ Відп. ред.: М.М. Бровко, О.Г. Шутов. – К., КДЛУ, 2002. – С. 53–61.
  12. *Кітов М.Г.* Що закодовано в імені твоєму, Борисфен? // Наукові записки. Релігієзнавство. Культурологія, Філософія. Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова. – 2003 рік. Випуск 12. 242 с. – С.176-182.
  13. *Ларионов В.Е.* Расовые и генетические аспекты этнической истории русского народа // **Расовый смысл Русской идеи.** Випуск 1 – С. 16–42.
  14. *Марочкин С.Н.* Народ. Среда. Характер // **Расовый смысл Русской идеи.** Випуск 1 – С. 43–66.
  15. *Моисеев Н.Н.* Универсальный эволюционизм (Позиция и следствия) // Вопросы философии, 1991, № 3. – С. 3 – 28.
  16. *Сидоров В.А.* Социобиологические основы формирования национальности // **Расовый смысл Русской идеи.** Випуск 1 – С. 181–204.
  17. *Феньев Ф.И.* Расовая экспансия России в борьбе за жизненное пространство // **Расовый смысл Русской идеи.** Випуск 1 – С. 129–139.
  18. *Юдин Б.Г.* О человеке, его природе и его будущем // Вопросы философии, 2004, № 2. – С. 16–28.
  19. *Янычаров Платон.* Расоведение и регенерация русского этноса // **Расовый смысл Русской идеи.** Випуск 1 – С. 426–444.

АНОТАЦІЯ

Кітов М.Г. Расові аспекти змісту руської ідеї

У статті автор аналізує філософію представників генетичного соціалізму. Вони стверджують про переваги руської білої надраси над іншими (русського мільярду), яку вони надіються створити шляхом демографічної політики насильницького клонування. Ця філософія наскрізь пронизана українофобством.

Ключові слова: філософія, генетичний соціалізм, евгеніка, клонування, раса, надраса, руський мільярд, демографічна політика насильницького клонування, елітні і еталонні плідники, расове мислення, українофобство.

АННОТАЦИЯ

Китов Н.Г. Расовые аспекты содержания русской идеи

В статье автор анализирует философию представителей генетического социализма. Они утверждают о преимуществах русской белой надрасы (русского миллиарда), которую они надеются создать путем демографической политики насильственного клонирования. Эта философия насквозь пронизана украинофобством.

Ключевые слова: философия, генетический социализм, евгеника, раса, надраса, русский миллиард, демографическая политика насильственного

клонирования, элитные и эталонные оплодотворители, расовое мышление, украинофобство.

SUMMARY

Kitov M.H. Racial Aspects of the Content of Rus Ideas

In this article the author examines the philosophy of representatives of genetic socialism. They argue about the advantages of Russian white super-race over others (Russian billion), which they hope to create thanks to a demographical policy enforced by cloning. This philosophy is thoroughly imbued by Ukrainophobia.

Keywords: philosophy of genetic socialism, eugenics, cloning, race super-race, Russian billions, demographical policy of enforced cloning, elite and reference sires, racial thinking, Ukrainophobia.

Опубліковано: *Кітов М.Г.* Расові аспекти змісту руської ідеї // Актуальні філософські та культурологічні проблеми сучасності. Збірник наукових праць /Зб. наук. праць, випуск 20 / Відп. ред.: М.М. Бровко, О.Г. Шутов. – К.: Видавничий центр КНЛУ, 2007. – 292 с. – Бібліогр. в кінці розд. – С. 55–68. (1,2 д.а.).